

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantivm**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Lectio 16. tripartita. De eodem Evangelio Dominicæ Quinquagesimæ.
Cæcus quidam sedebat secus viam mendicans. Prima pars declarat,
quomodo per cæcitatem quandoque glorificetur Deus in Sanctis suis. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

Cacum quidam sedebat secus viam mandicans.
Luc. 18.

LECT. 6
tripart.
PARS II.
Quomo-
do per ca-
citatem
cur Deum
in sanctis.

Spondebat ei Dominus: *Desponsato te mihi in fide.* Tandem in Bacchanalibus, ventris festa aliis celebrantibus, inclusit se in cellula, non respiciens ad vanitates & infanias falsas, sed ardentissime petens hanc fidei perfectionem. Apparuit igitur ei tunc Christus cum Matre, & mirabili modo eam despondit. Exinde vero fecita est mira ejus cum Christo unio, ita ut licet familie & agris ferviret, nihil ab aeterni sponlii amplexibus recederet, sed summa ei promptitudo in verat mentera suam quovis tempore conjungendi cum Christo, nullo actu externo eam impediende. Causam autem desponsationis illius, hanc Christus tunc subiunxit. *Quia sprevisisti vanitates mundi, amplexans crucem & poenitentiam, quatenus summum & aeternum bonum his diebus quibus mundani vacant gule & luxuria, ideo ego te desponsabo.* Ritus autem fuit iste. Accipiens Maria dexteram Catharinae, digitumque annularem, pecebat ad Filio hanc desponsationem. Matr annuens Christus, annulum sponsalium digito ejus imposuit, dicens: *Ego Creator & Salvator tuus te mihi desponsabo in fide, quae perdurabit ex hac hora immutabili, donec nuptus aeternus, & me facie ad faciem perfrenarum. Superest ut viriliter decertes, & in robore fidei, quam tuo infirmi cordis, super omnes illecebras & angustias mundi, omnes stimulos carnis, & insidias inimici.* Haec Raymundus ejus Confessorius. Adhuc hodie Roma servatur hic annulus in Magnanapoli, in Monasterio Virginum Dominicanorum.

Aquid
Snr. 29.
April.

Similiter S. Gertrudi Ordini S. Benedicti, in nocte Dominicae hujus in Quingagesima apparuit D. Jesus sedens in throno gloriae, sedebatque S. Joannes Evangelista secus pedes ejus scribens. S. Joannes interrogat illa, quid scriberet? Respondit Dominus. Ego lingua obsequia congregationis hujus heri impensa, & per duos sequentes dies impendenda, curo annotari, ut cum ego, cui Pater omne judicium dedit, unicuique post mortem fideliter reddidero mercedem bonam pro laboribus operum bonorum, & superaddidero mensuram confertam ex fructu mortis & passionis meae, dicam eos cum hac charita ad Patrem, ut ex omnipotentia paternae benignitatis superaddat eis mensuram coagulatam & superfluentem pro beneficiis mihi exhibitis in hac persecutione, qua a mundanis infestor. Si enim Rex David, qui omni tempore non proa tenuit beatae facientibus sibi correpto: deus, die mortis appropinquante, cum regnum deposuisset in manu Salomonis, dixit ei: *Viliu Berzellu Galadista facies*

3. Reg. 2.

gratiam, eruntque comedentes in mensa tua, quia occurrerunt mihi cum fugerem a facie Absalonu. Quanto magis ego omnium fidelissimus non oblitiscar compenla his qui mihi fideles fuerint in adversitate haec abundanter reddenda? Nempe sicut a quolibet magis acceptatur beneficium exhibitum in adversis, quam in prosperis: sic magis accepto fidelitatem qua mihi modo exhibitur, dum mundus plus peccando me infestat. Haec Christus Gertrudi, ut refert ipsa l. 4. Insiuationum, c. 6.

Nobilissimae partis in corpore nostro oculus rationem sortitur, Propterea S. Chrysof. dicit, quod Oculus salit corpora, quia scilicet hoc praestat Oculus corpori, quod sol mundo. Sic & S. Ambrosius. Solem vocat Oculum cali & mundi, glorificans. Immo & oculum in corpore Rectoris vices obeunt, & velut gemini Reges in alta locati Regia caetera membra regunt. Ideo enim in celliori corporis parte sedem fortunetur, ut omnia velut excelsa specula explorent, pervigiles pro regimine & salute corporis. Eandem ob causam ipse Deus, oculo comparatur; nam Aegyptii ut Deum omnia videntem omnibusque providentem representarent, Sceptrum pingebant, cui Oculus insculptus erat. Itaque cum adeo nobile sit oculorum munus, in quibus sensus pretiosissimus homini viget, quam calamitosum est his per caecitatem privari? Cum Angelus in specie juvenis splendidi ingressus fuisset Tobiae lenioris domum, Ducent se itineris filio daturus; salutavit eum, & dixit: *Gaudium tibi sit semper, Cui Tobias: Quale gaudium mihi erit, qui in tenebris sedeo, & in limen cali non video?* Attamen multis Sanctorum hanc caecitatis plagam venire voluit Deus; ut in illis per id glorificaretur amplius, & coram saluti hac via consulere certius. Habes sacris in litteris exempla nonnulla. Nam Tobias ideo caecitatis plagam caecitatis accepit, ut in exemplum patientiae futuris saculis proponeretur, & a Deo probaretur: *Quia acceptus eras Deo; necesse fuit ut tentatio probaret te,* dicit ei Angelus Raphael & de eodem dicitur. *Cum ab infanta em. Tob. 11.*

Tob. 11.

per timorem Deum, non est contristatus contra eum, quod plaga caecitatu evenerit, sed immobilis in Dei timore permansit, agens gratis Deo omnibus diebus vita suae. Sic Isaac, Jacob, Heli, in senectute oculorum lumine orbati fuerunt. Similiter etiam quibusdam deceptis contingit, ut iam temporalium rerum curam deponant, & internos oculos sepulchro figant, & caelo. Si sanctorum revolvere voluerimus historias; multos ex illis utriusque sexus in caecitate Deum glorificasse reperimus. Recentissimus aliquot illustria horum exempla.

S. Remigius Rhemenis Archiepiscopus oculorum corporalium lumine aliquamdiu privatus est, quo superna ad qua toto anhelabat desiderio, mentis oculu contemplari valeret attentius, inquit Flodoardus, Rhemenis historiae l. 1. c. 17. De quo & illud notabile est Monachus quidam solitarius, Montanus nomine, matri Remigii sanctae hujus prolis conceptum & partum praedicebat, ea de re caecus edoctus agere fidem ejus verbis illa commodare poterat, quia lenex erat, & sterilis haecenus in conjugio fuerat. Tum Montanus, qui utroque lumine orbatus erat, dixit ei: *Ve vera me nunciare scias, tu ablatus m-*

sanis

fanto oculos meos tuo laqueo perunges, & ego ejus iterum infansis meritis, pristinam videndi facultatem recipiam. Quae quidem omnia contingunt, Testis est Hincmarus in vita S. Remigii apud Surium.

S. Ananias Tervanensis Episcopus in senectute visum perdidit; cumque in Translatione corporis S. Vedasti illum recepisset (intercedentibus Episcopis qui ibi aderant apud Deum pro ipso) nihilominus iterum pro cecitate Deum rogavit sibi salutarem magis eam existimans quam visum, quia lumen externum distrahit mentem, caecitas colligit internum lumen. Eam igitur rursus à Deo impetravit.

S. Pignenius, Presbyter & Mart. Rom. *Julianum* Apollatam graviter arguit, quod Christo vero Deo contra Baptismi sui Sacramentum renunciatis, idolis victimas immolaret, & ad id Christianos adigeret. Irridebat eum Julianus quod oculorum lumine privatus foret, eique contumeliosus dicebat: *Quid tibi est mihi cum Galilaeo tuo? Ecce caecus es. Et Galilaeus tuus Jesus te sanare non potest.* Cui ille: *Bo quidem nomine gratias ago Deo meo, qui me orbarum lumen dedit, ne vultum tuum ad omnem impietatem proiecisset unquam respiciam.* Tandem iussu Juliani propter constantem huius professionem, in Tiberim precipitatus est, & enecatus Romae an. 361. nono Kalendas April. idem res. omnium accepisse Julianum à quodam Episcopo Caesariensis cui nomen Maris, refert Socrates, l. 3. hist. c. 10. Erat enim & ipse oculus captus, & nihilominus cum Julianus Constantinopoli Fortunae sacra faceret, eo vultu deduci, ut impium Imperatorem increparet.

Leguntur & multi alii, vel Episcopi, vel Sacerdotes sancti, caecitatis plaga affecti. *S. Gervasius* Episcopus Metensis, de quo apud Surium 19. Sept. *S. Aquilinus*, de quo apud eundem 19. Oct. fuitque hic Ebrotensis Episcopus. *S. Anfridus* Episcopus Ultrajectensis. *S. Sitaldus* Episcopus Eistensis. Item Venerabilis *Beda*, de quo Baronius. Itē *Didymus* Praeceptor S. Hieronymi qui quotidie rogare solitus erat Dominum, non ut visum reciperet, sed ut luminis Deus augeret. Denique praecidenti saeculo celebris fuit *Robertus* Wacopiis, Scorus, Parisius Doctor Theologus, postea Hiberniae Primas, qui legationes multas iussu summi Pontificis obiit, & concessum Tridentinorum Patrum, caecus licet illustravit, à nativitate autem talis erat.

Addo ex sanctis feminis nonnullas illustriores, quarum aliquas voluit Deus caecitate affligi in exemplum virtutis & patientiae, aut ne per oculos concupiscentiae virus in eas accessum haberet, quasi per fenestras, sicut apud Prophetam dicitur: *Mors ascendit per fenestras nostras.* Et iterum: *Oculus meus depraedatus est animam.*

S. Lucia Virgo (de qua in Chronicis Praedicatorum) dicitur ob eam causam utrumque oculum sibi expunxisse, quod ob pulchritudinem oculorum nobilis quidam adulescens eam adamaret, & ad fœda & libidinosa sollicitaret. Expunctos ergo Spiritus Sancti instinctu oculos misit amatori in disco, ut ultra ei non forent libidinis illices; sicque cum ad poenitentiam converterit, & divina gratia postea oculos iterum, & visum recepit.

S. Davia, Virgo à S. Brigida Virgine, Hyberniae Patrona, visum recuperasse scribitur; simul adjicitur per eandem iterum fuisse caecitate affectam, ipsamet ipsam precante, ut quanto mundo absentior foret, tanto Deo presentior esset. Ita habet ovis vita.

S. Eusebia Matriona Romana in Galliam per Angelum est destinata, ut S. Quintini corpus, quod per annos 55, in alveo fluminis occultatum fuerat, inquireret. Factumque est, ut post multas preces corpus mirabili modo à fluctibus seculo attolleret, caputque similiter ex altero loco Sic hujus facti pignoris attractu lumen oculorum recepit, quae caeca erat; quod etiam Angelus expraedicat.

S. Oda Virgo filia Regis Scotiae, cum caecitate esset correpta, fama signorum & prodigiorum evocata est Leodium ad reliquias, & sepulchrum S. Lamberti; ubi lumen oculorum recepit, & castitas suam Christo subtravit. Cumque Pater eam vellet matrimonium contrahere, ipsa divino usque consilio peregrina in Taxandriam venit, & sua sanctitate Rhodense territorium sublimavit, obiitque circa an. 713. Ipsa igitur instar Evangelici nostri caecis visu recepto jugiter sequi voluit Dominum, & eam haerere.

Sic in caecis utriusque sexus voluit glorificari Deus; quosdam in caecitate relinquendo, quosdam sanando, & ab illa liberando, ad majorem suam gloriam. Atque in carne hoc in saeculo conversatus, caecos plurimos sanavit; nam non sine causa renunciari curat Joanni, *Caeci vident*: attamen in speciali aliquot in Evangelio memorantur. Unus *LOU. 9.* caecus erat à nativitate, cuius oculos luto linivit, & misit ad Natatoria Siloe. De illo dicitur: *Natus est. Matt. 20.*

caecus, ut opera Dei manifestentur in illo. De aliis duobus fit mentio & sanati sunt à Christo, ut ibi dicitur, dum Christus egredereur civitatem Jericho. Unus ex his vocabatur *Barthaeus*, ut indicat Marcus c. 10. qui illius tantum facit mentionem, cum duo fuissent sanati, quia illustrior erat & notior, de quo dicit S. Aug. *Procul dubio iste Barthaeus ex aliqua magna felicitate deus illos notissimus & famosissima miseria fuit: quod non solum caecus, sed etiam mendiculus sedebat. Hinc ipsum solum voluit commemorare Marcus, cujus illuminatio tam clara famulae miraculo comparavit, quam erat illius nota calamitas.* Ita ille de consensu Evangelist. l. 2. c. 8.

De quarto fit hic mentio ex Lucae 18. & est alius à prioribus, qui ante illos fuit sanatus in ingressu civitatis Jericho ut exprimit Lucas. Et verum ille est, quod alii duo intelligentes quomodo hic sanatus fuisset clamando perseveranter: *Levi fili David miserere mihi;* eum etiam imitari sunt clamore oratione, dum egredereur Dominus de Jericho.

Idem clamaverit & alii duo à Christo sanati Matt. 9. Unde nota: Tertull. lib. 4. in Marcionem, non sine mysterio cecos, quos Jesus sanat solitos in clamar: *Iesu fili David miserere mei*. Nemo sã Davidis filio laudes canunt, jam ejus misericordiam implorant, jam subjectionem ei offerunt cæci, qui Davidi expugnato arcem Sion exprobrant & contradixerant. Unde illi irrisorie dictum fuerat: *Non ingredieris huc, nisi abstuleris cecos & claudos*. Quasi diceretur ei. Solum cæci & claudi potentes sunt contra te bellare. ò David & civitatem propugnare. Quapropter postmodum subditur. *Proposuit premium David illi qui cecos & claudos abstulisset, qui odiebant animam David*. Jam ergo hi filio David prosteruntur incompenfam, jam agnoscunt se illius solius egere auxilio, qui Patrem oderant. Inde quoque Davide major & superior agnoscitur Christus, qui sic cecos sibi humiles potuit reddere. Ipse cecos & claudos aufert, non necando, sed faciendo. Adde, quod ideo etiam meminerunt David, dum misericordiam implorant, quia David benignissimus fuit etiam in hostes. Patuit id erga *Semai*, cui maledicenti noluit vindictam infligi à suis. Patuit etiam erga *Saul* se persequentem, quem in spelunca potuisset interimere; noluit vero vel attingere. Patuit denique erga *Abjalonem*, quem mortuum amare luget; licet ipse insidiaretur vitæ paternæ, eique seceptro. Idem igitur est, ac si diceret hi cæci. Quia David insigni excellit misericordia, tu qui filius ejus es, à paterna clementia non dege-

2. Reg. 5.
2. Reg. 16.
1. Reg. 24.
2. Reg. 18.

PARS II.
De circumstantiis & illuminatione cæci

Deut. 15.

neras, ergo miserere nostri. Sunt porro aliquot circumstantiæ in cæci nostri curatione ponderandæ, tum ex parte cæci, tum ex parte Christi. In primis ex parte cæci, quod non solum cæcus, sed & mendicans erat, inopiaque pressus; & ideo magis commiseratione dignus. Nec Christus legitur diviti ulli visum restituille: omnes erant pauperes & mendici, quibus cæcitas, defensus gravissimus erat, ob eam adjunctam inopiam. Divitibus vero nec famuli, nec parentes defunt qui solentur, qui que ministerio suo suppleant, quod ob cæcitatem per se ipsi præstare nequeunt. Neque tibi miru videatur quod cæcus hic de scribitur secus Judæis: *Es omnino indigens, & mendicus non erit inter vos*; hoc tamen intelligendum est, non tanquam sit præceptum, sed tanquam sit observata legis præmia, vel si præceptum est, nos prohibet pauperes mendicare, sed divitibus datum fuit, ut non negligerent pauperes, ita ut sensus sit: Curate pro posse vestro, ut inter vos nulli mendicent ex pura indigentia; sed illis mutare, maxime infirmis & in validis, sicque benedictionem à Domino possidebitis: quod si non possint anno 7. reddere, libenter remittite, & donate. Semper interim voluit Deus inter Hebræos aliquos inveniri pauperes, ut divites misericordiam exercenda occasione haberent. Unde ibidem dicitur: *Non deerunt pauperes in terra habitationis tuæ*, immo non desuere publi-

ci mendici; & quamvis hoc divitum adscribi debeat tenacitati, non erant tamen lege prohibiti. Unde Iazarus mendicus describitur. Et cæcus à nativitate juxta templum etiam mendicans, & hic cæcus fecus viam sedens, aut juxta fores templorum in quibusdam civitatibus, ut transeuntibus exercenda misericordiam & elemosynam occasionem exhibeant. Item ut per elemosynam dum templum ingrediuntur, ad orationem se disponant, & se Dei mendicos agnoscant, cui instar pauperum miseriam suam magno affectu debent exponere, & gratiam quasi stipem emendicare. Denique, ut transeuntes admonerentur miseria, & fragilitatis humanæ; memorique sint idem sibi posse contingere, quod in mendicis intuentur; quia omnes eadem lege nati sumus, eadem fortunæ subditi, eademque sorte paupertatis postumus involvi. Sic Belzarius in aula Justiniani Imperatoris summus Præfectus fuit, militari fortitudine & triumphis celebris contra Persas, Vandalos, Gothos, sed propter affectum regi suspicionem ab amulis suscitatum, erutus oculis eò miseria redactus est, ut è vilis tugurio solo stipem sibi mendicare coactus sit, se viam sedens instar nostri hujus cæci. Ejus autem hæc erat supplicatio: *Date elemosynam Belzario, quem virtus exultat, invidia excavit*, ut & ceteri Procopius, l. 1. belli Persarum, Cedreus & alii.

Uterius & hoc ponderandum, quod cæcus audiens Jesum Nazarenum transire, nonnumquam aut obolum petit, ut ab aliis transeuntibus solus fuit, sed lumen & visum postulat; idque tanto desiderio, tanto clamore, tanta perseverantia, ut turbæ increpantes non valuerint eum impedire. Utique scivit non aurum & argentum sibi postulandum à Jesu, sed elemosynam talè quæ digna foret Messia, quæ & nomini Salvatoris congrueret. Nempè aurum & argentum possunt elargiri divites terræ, oculorum lucem nequeunt, nec Principes quidem, aut Reges. Hæc elemosyna reservata erat Filio David Filio Dei, de quo verum est illud: *Abscudit in manibus suis lucem, & præcipi ei ut visus adveniat*. Quicumque hæc lucem cæcis reddiderint, non nisi virtute nomine ejus reddere poterunt. Quæcumque verò à se postulantur, magna voce, hoc est magno desiderio vult postulari, magnaque confidentia & perseverantia, ut nostra supplicatio laura sortiatur effectum. Sic Josue sua voce & oratione Solis lucem stare facit, ad occasum jam tendentem. Non ab similitur, dum Jesus Sol noster in Jerusalem pergit celeri gressu, ut occumbat. (Ecce, inquit ipse, ascendimus Ierosolymam, & filium hominum tradatur, & occidatur cæcus iste sua voce sistit & oratione, ut ante ejus occasum lucem recipiat ex optatam. Nec attendit turbæ increpanti, docens nos non debere cedere tentationi. Qui ad Christum volunt accedere, turbam debent contemnitæ, nec propter irrisivos hominum, nec

Luc. 16. A. 13.
Cur pauperes fecerit via, & templi sedens.
Cæcus nō aurū sed lumen petit.
Job. 36.

nec propter infestationes demonum, nec propter difficultates impedimentorum in via occurrentiã debent desistere; sed fortes in fide insisterent debent clamorẽ ad Deum per orationem, & solido eius amoni per operationem. Huius perseverantiã multa sacris in litteris occurrunt exempla.

Accedens ad Deum tentationibus fortiter resistat. Gen. 31. 2. Reg. 6.

1. Laban conatur impedire iter Jacob revertentis in patriam. Ille vero non acquiescit, sed prosequitur fortiter, feliciterque tandem pertingit.

Gen. 15.

2. Michol irridet maritum suum David, & tacite increpat, quod coram Arca Dei luderet: ille sciens se id fecisse ex sancto Dei amore, non desistit à salutatione & lusu ob insultationem & illusionem. *Ludam, inquit, ego humili in oculo meo.*

Gen. 15.

3. Abraham non desistit à sacrificio ob aves descendentes & impediens; sed ad vesperam usque abigit, & in sancto opere perseverat donec Sol occumbat.

Gen. 15.

4. Filios Israël impedire conatur Pharaos, ne egrediantur Ægypto ad sacrificandum Deo suo: postmodum etiam aqua eos deficit, aqua se se obicit, hostis eis incumbit, & alia multa occurrunt impedimẽta; nihilominus progrediuntur constanter.

Gen. 17.

5. Hebræi ex Babylone reversi conantur reedificare templum Dei, populus terræ conatur impedire. An propterea desistunt? Imò una manu faciunt opus, altera gladium tenent; alunt in animo fortitudinem, in opere tenent perseverantiam.

Gen. 17.

6. *Parviti* relictiis ovis descendit in castra pugnaturs contra impium *Goliath*; Fratres exprobrant ei superbiam & nequitiam cordis; ille propterea non desistit à proposito.

Gen. 19.

Si quis mundi obloquia & exprobrationes velit attendere, nunquam quicquam aget perfecte. Non est d. el. mandum à via recta ob caniculos allatantes. Conculcandus est coluber & cerastes in femita, qui mordere conatur ungalas equi, ut cadat ascensor eius retro. Noluit cæcus credere turbæ; infelix si credidisset, quia sanitatem non recepisset. Unde August. ser. 18. de verbis Domini: *Turbæ ipsa quæ cū Domino est, compescat clamorem: clamens cæci nec desinant, nec dicantur quasi auctoritate turbarum. Nō dicant, quomodo isti viri vultu tam multo; ita vultu. Quare vultu vivere secundum increpationẽ turbæ prohibentis; cū non secundum vestigia Domini transierint? Vorago est perditionis. exemplum multitudinis; ideo qui accedere vult ad divinam lucem, relinquat turbam errantem. Imò omnia abijciat impedimenta, instar cæci cui cum dictum fuit: *Autem quor est vocat respicito vestimento axilit, & accurret ad Christum.* Sic ad divinum obsequium vocati, læti relictiis omnibus, debent sequi: *Petrus & Andreas* relicta relinquunt & naviculã, *Mattheus* Thelonium, *Iacobus & Ioannes* suos parentes, *Samaritana* hydriam & sinem, Pastores in nativitate suam gregem, Cæcus suum vestimentũ.*

Christi sequens omnia relinquat. Mat. 10.

Ex parte porro Christi Domini hoc primo considerandum est quanta fuerit eius benignitas & beneficia misericordia erga omnes. Ecce enim civitatem Jericho latrocinis nõ parum infamem visitare dignatur. *Multi latrones erant in Jericho*, inquit *Christi* Sanctus Hieronymus, *qui egredientes egressu benignitate de Jerusaleme vulnere egressu conueniunt arguerunt. Intem illuc venit Dominus, ut salatis verbis omnes*

eis nunciet; & maxime ut Zachæum publicanum Pastor bonus quasi ovem perditam requirat, & cum illo multos ad se reducat. Ideo enim dicitur: *Ingressus Iesus perambulabat Jericho*, ubi magna diligentia & charitas designatur in querendis illis quibus beneficeret. Sed ne forte inaccessus eius & ad urbem accessus, vel egressus, beneficio carere videretur, ecce cæcum unum in via illuminat civitati dum appropinquat, & duos alios dum egressus fuit è civitate. Sic nimirum nunquam eius charitas cessavit benefacere etiã transeundo: nullusque eius passus inutilis fuit. Sicut enim Sol ab Oriente in Occidentem pergens nullum facit gressum qui inferioribus his non proliet; est enim illuminans, calefaciens, fecundans tenebrosam, algidam, sterilem tellurem nostram: ita Christus Sol gratiæ, ubi radios suos cepit spargere perambulans terram, non cessavit benefacere afflictis & ægris, surdis & cæcis, paralyticis & dæmoniis. denique & mortuis. Nõ cessavit etiam proficuum esse peccatoribus à Deo averfis, eos ad gratiam & lumen revocans: sic nullus eius passus inutilis fuit, sed semper felix eius occurfus, ut manifestum est in his cæcis & infinitis aliis.

Alterus Christi Domini benignitas declarat, dum dicitur: *Stans Iesus iussit illum adduci ad se. Eum appropinquasset interrogavit illum: Quid tibi vis faciam? Voluit ut qui ad se appropinquaret fide, iam appropinquaret, & corpore idco gradum sistere dignatur, & eum ad se vocare. Immo & Apostolis ut cæcum hunc ad se adducant, mandat, quia ipforum erat ad fidei lumen mente cæcos adducere. Voluit vero interrogare, nõ quasi ignorans quid vellet, cui omnia intima desideria patefcuat: sed ut sciret aditantes fidem illius, quodq; nõ solum à Christo ut homine pecuniam expoiceret, sed virtutem divinam agnosceret, eamque sibi propitiã fieri postularet in visus redditione. Imò & idco interrogat Dominus ut rogetur ipse, quia illud ipsum à nobis vult peti, quod nobis prius disposuit clarigin. Sic quid opus sit nobis antequã petam, admonet tamẽ ut petamus, & cor ad orationẽ excitemus. Uult nos agnoscere defectũ propriæ indigentia; ut tanto magis assistimẽt benignitatẽ divinæ gratiæ.*

Denique Christi Domini potentia in hoc refulcet, quod verbo sanat, alicens: *Respice*. Nempẽ sicut uno verbo in mundi primordio dixit: *Fiat lux*, & facta est lux: ita & cæcus iste lumen recipit oculorum verbo Verbi unico, *Respice*. Sic operatorius est sermo Dei, sive creans omnia iam ab initio, sive creata immutans toto rerum sæculo. Sed vide quod prius eum debuit respicere Christus quam Christũ ipse respiceret: oculos prius in ægri hunc coniecit medicus, quã suos æger passet coniecere in medicum. Oculi cælesti splendore clarissimi in

Christi potentia.

oculos caligine plenos coniecti sunt, oculi plenissimi misericordia in oculis plenissimos miseriam, statimque fugatis tenebris calamitosis potuit ei dici, *Respicere*, ab eo cui prius dictum a caeco erat: *Aspice in me, et miserere mei*. Sic oculi Christi, sunt lucis, Verbum Christi, Verbum lucis, tactus Christi, tactus efficax veracis lucis. Unde sequitur, *Confestim vidit, et sequebatur illum magnificans Deum*. Nec solum ipse vidit, sed & plebs mente illuminata est, agnoscens Christi divinitatem: Propterea additur: *Et omni plebs, ut vidit, dedit laudem Deo*. Vidit plebs lucem potenter relictam roganti: agnovit & fidei lucem ab eo allatam qui descendit in Jericho; à Christo scilicet, qui erat lux vera, qua illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum. Mundus enim nomine Jericho designatur, quia Jericho Luna interpretatur: Luna autem nunquam eodem statu permanet, sed modo plena est, modo semiplena; modo parva cernitur, modo magna; modo apparet, modo obcuratur. Sic mundi vanitas recte per eam representatur, ubi omnis creatura mutabilitate est subiecta, nihilque permanet in ea nisi ipsi in natura de se stabilitas & vanitas, nihil in ea constans est nisi incōstantia. Sed ad hunc effectum venit Dominus: ut vanitate agnita & calcata, ad lucem veritatis mundus oculos erigeret; & illi sequeretur qui lucem hanc donat, auget, conservat. Propter hanc causam de caeco dicitur, quod constetum ubi vidit, sequebatur eum: nec enim posset sequi sine luce, *Qui sequitur me non ambulat in tenebris*: nec luce jam accepta fieri posset, ut non sequeretur, quia de illuminatione oculorum non potest gloriari qui Christum non sequitur. Individuabiliter enim conjuncta sunt, illuminatio & sequela Christi; hoc enim nos illuminat ut sequamur, & caecus censeat debet, qui quis cum non sequitur.

Mundus Jericho dicitur.

PARS III. Quis Caecus spiritus.

Reccator.

Ps. 118.

Deut. 30.

praecepto ubi non supra te est, neque procul positum neque in caelo situm neque trans mare: sed iuxta te est sermo valde in ora tuo, in corde tuo, ut facias illum. Infelix igitur & verè caecus est, qui viam illam non ambulat, sed sedet male securus, civitatem caelestem ad quam haec via ducit non ingressurus.

Secundo, describitur hic caecus mendicans se cum *Home* viam. Quid aliud faciunt homines mundani? Sedent & jacent mendicantes à mundo sub sidium vitae, & cupiunt saturari de micis. Nec enim aliud potest eis mundus largiri, quam micas, quia honores, divitiae, voluptates, non nisi micae sunt. Unde sicut pauca micae satiare nequeunt famelicum, sic nec caduca bona hominem mundanum. Sed id eis adhuc infelicis est, quod micas quas tanto studio emendicant, plerumque non assequuntur; sed manent planè vacui & inanes. Ac sicut mendico caeco quādoque nulludunt quidam; nullius valoris obolos ei dantes, & persuadentes optimam esse monentam: prius vero finito die dū curat computari quae toto collegit die, illudum se reperit caecus quia non potuit discernere quid acciperet: sic in hac vita mors aperiet caecus mundanis quid stipsis collegent à mundo, ab honoribus, divitiis, voluptatibus; quamque exigui sit valoris, quod congregarunt: ludibrium potius quam subsidium rationem obtinens: *Ps. 73. Dormierunt somnum suum, et nihil inveniunt uti divitiarum in manibus suis.*

Curiosus.

Tertio, describitur curiosè investigans de turba praeterente; sic mundani multa curiosè interrogant, ut audiant quae non vident, multa volunt cognoscere quae tum ultum eis ingerunt exterius, & distractionem animo ingenerant interius. Multa eis de rebus vanis inquisitio, & sermo multus de eis quae eos non concernunt, quia aliena etiam in praedictum proximi investigant. Satis eis foret praeterentem turbam sine abire, sine multa & saepe noxia curi strare. Felices tamen hi sunt, & approximant illuminationi, qui non vanae scientiae studio, sed salutis & lucis desiderio, inquirunt quid rerum agatur in via hujus saeculi, de mundi strepitu, de viventium transitu, quomodo scilicet in hoc mundo nihil reperitur praeter tumultum: quomodo omnia pereunt quae in illo sunt, inlata turba praeterentis, nec revertentis: quomodo nemo sit qui ad mortem non properet. Felices qui in hac via inquirunt, sicut hic caecus, de Christo & Jesu Nazareno, & audientes eum transire, magna voce cordis & oris ad eum clamant, ut lucem & vitam recipiant. Nempe arripienda est occasio salutis, dum Jesus transit beneficiens & lucem ac salutem offerens. Postquam transiverit, sero nimis invocatur: facile autem pertranst, dum negligentes nos cernit, & salutis incurios. Certè illi caecitatem suam vel non sentit, vel amare censentur, qui magna voce non clamant ad illum qui potest sanare, dum tempus est, dum adhuc in via agunt per quam Jesus transit, dum divinis ejus Sacramentis caecitatis remedium facile obtinere possunt. Sed cheu! de multis verum est.

Ex. 16.

Sap. 2. Excusavit eos malitia eorum, & venudati sunt ut faciant malum. Quis cecus, nisi qui venudatus est, ut faciat mala. Tales sunt qui odio fraterno, vel luxurie luto in veterato obsecratos gerunt oculos: ideoque de Jesu transeunte nihil curant, & oblata salutis remedia plane negligunt, vel contemnunt. Vae tenebris, quibus oppleti sunt! Vae cecitati, in qua jacent! Vae abyssis cui approximant!

Conclu- **T**U interim, o Jesu Nazarene, qui in hunc mundum quasi in Jericho descendisti de superna Jerusalem, ut carcos illuminares, & redderis luce ad sequelam tuam vocares, atque in viam vitam & ve-

ritatis reduceres, quatuor Via es, Veritas, & Vita: Respice multitudinem caecorum fecus viam fidentium, fecus viam mendicantium bona vilia hujus seculi, aereis neglectis. Inspira eis desiderium lucis, laqueum trelament post te, non obstantibus eos impediens. Et tandem miserere eorum, adducens eos ad te, & visum perfecte restituens; ut peccati & seculi detersa caligine, tua sequi possint vestigia, te amare hic & benedicere, teque tota magnificare aeternitate, ubi tota merces erit vultu faciei tuae, quando scilicet dabitur illis te videre lumen de lumine.

TRACTATUS VI. DE QVADRAGESIMA.

PRO DIE CINERUM.

Memento homo, quia pulvis es, & in pulverem revertetur. Gen. cap. 3.

LECT. I. tripartita.
PARS. I. Quis cineres signavit.
Ezech. 9.

EZechielii Prophetae in visione ostensus fuit vir quidam vestitus lino, vel ut Septuaginta interpretes legunt, Stola sancta indutus, & amentarium habens scriptoris. Jussu autem divino transibat per mediam civitatem Jerusalem, & signabat signum T, sive lignum crucis, super frontes virorum gentium, & dolentium super cunctis abominationibus, quae sunt in medio eius. Quo quidem signo, tamquam signo vitae, liberati sunt a morte. Quam apte hic representatur. Sacerdos in exordio jejunii & Quadragesimae sacrae? Nonne vestitus est lineis? Nonne stola sancta indutus? Nonne aramento, sive atris cineribus, signum crucis inscribit frontibus fidelium in Ecclesia? Et cur hoc, nisi ut sit eis signum vitae, & per mortis propterea, simulque per mortis ac Passionis Christi memoriam ad poenitentiam & gemitum incitentur, sicque Deo reconciliantur, & vindictam evadant? Non ergo sine mysterio sunt hi atrii cineres fronti crucem inscribentes: ideoque non leviter & perfunctorie exterius suscipiendi sunt, sed cum magna interiori fide, humilitate, reverentia & compunctione. Haec dispositione, eos suscipere edocuit fuit olim a Turclari suo Angelo S. Lyuina, quae cum infinitate detenta, non postea ad locum sacrum accedere pro excipiendis more Christiano cineribus, supplebat Angelus vices Sacerdotis, & frontem ejus cinere sanctificato signabat. Hoc ipsa facta sunt Confessario, quodam die Cinerum ad-

Cinere benedicti quasi ter suscipiendi.

venienti, ut eam cineribus in Ecclesia ante benedictis signaret. Dixit enim id officii iam sibi praestitum per Angelum suum. Ac reliquiae in fronte remanentes de hoc ipso fidem fecerunt; quibus & suammet frontem maxima cum reverentia signavit Confessarius, cineres Angelica manu allatos humilissime veneratus. Hanc etiam dispositionem, & venerationem, tam interiorum, quam exteriorum, docet sancta Mater Ecclesia in benedictione horum cinerum, dum ait: *Quempeccatis, impite ne Deum, parce poenitentibus, propitiare supplicantiibus, & mittere dignetur sanctum Angelum tuum de caelis, qui benedicat & sanctificet vos cineres, ut sint remedium salubre omnibus nominis sanctum tuum invocantibus, ac semetipsos pro conscientia delictorum suorum accusantibus. & pietatem tuam suppliciter flagrantibus; & praesidio per te vocati quoniam sanctissimi nominis tui, ut quicumque eis super se aspersione, pro redemptione peccatorum suorum, corpora sanitate & anima tutelam percipiant.*

Surius ad 15. vita ejus.

Certe Cineres semper fuisse symbolum poenitentiae, morosis & humilitatis, non solum apud Christianos, sed & apud Prophetas olim, & Judaeos. Unde illud Filia populi accinge te cilicio, conspergere pulvorem, luctum unigenitisque tibi, plantam amarum. Quasi dicat, o popule mi dilecte instar filiae, jam tepus est poenitentiae & humilitatis luctus & mortis. Item Job. in persona poenitentium sic ait: *Job 16. Sacrum conjur super carum meam. & perniciem carum meam. Saccus sul. sive cilicium, & cineris aspersio, arma sunt poenitentium, signaque lugentium. Audi ibi S. Greg. Quid in sacco & cinere nisi poenitentia, quid in case & carne, nisi peccatum carnis debet intelligi? Cum ergo quidam post lapsum carnis ad poenitentiam redeant, quasi saccus super carum conficitur, & cinere caro operitur, quia*

Sl 2 culpa